

Factorul Aladdin

Îndrăznește!

Află cum să ceri

Jack Canfield
Mark Victor Hansen

autorii bestsellerului

Supă de pui pentru suflet

și ai cărții

Puterea concentrării

EDITURA AMALTEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CANFIELD, JACK

Factorul Aladdin : Îndrăznește! Află cum să ceri / Jack

Canfield, Mark Victor Hansen ; trad.: Bogdan Mihăilescu. -

București: Amaltea, 2007

ISBN 978-973-162-003-9

I. Hansen, Mark Victor

II. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

159.923.2

THE ALADDIN FACTOR

JACK CANFIELD, MARK VICTOR HANSEN

Copyright © 1995 by Jack Canfield and Mark Victor Hansen. All rights reserved

FACTORUL ALADDIN

Îndrăznește! Află cum să ceri

JACK CANFIELD, MARK VICTOR HANSEN

ISBN 978-973-162-003-9

© 2007 – EDITURA AMALTEA

Cuprins

Introducere	15
-------------------	----

Partea I Factorul Aladdin

1. Cele cinci obstacole care te împiedică să ceri.....	21
2. O lume complet nouă	47
3. Maeștrii lămpii	63

Partea II Eliberează duhul

4. A ști ce să îți dorești	77
5. Aprinde lampa.....	87
6. Înfrânge labirintul fricii	96

Partea III Cum să ceri, cui să ceri, ce să ceri

7. Cum să ceri.....	137
8. Cere, acasă.....	178
9. Cere, la școală	199
10. Cere, la serviciu	209
11. Cere lumii	234
12. Cere-ți ție însuși	259
13. Cere unei puteri superioare	270
14. Ce mai aștepti? Treci la treabă!	278
15. Avem o cerere.....	282

Bibliografie	289
--------------------	-----

*Când eram băiat sărac,
Și trăiam într-un bârlog,
N-aveam nici prieteni, nici jucării,
Dar aveam lampa lui Aladdin...*

—James Russel Lowell

Introducere

Odată, pe un tărâm îndepărtat, un copil murdar ședea în țărână și privea fix lampa uzată pe care o ținea între genunchi. Murdară, veche și lovită, dar încă frumoasă, lampa se încălzea sub atingerea lui. Aladdin își trecu degetele peste o inscripție de pe o parte, abia lizibilă din cauza murdăriei. Scurpă pe mâneca cămășii și frecă lampa, încât să poată citi cuvintele:

Cere și ți se va da.

De îndată ce termină de citit, lampa păru să tremure și se răsuci în mâinile sale. Lui Aladdin i se făcu pielea de găină și părul măciucă. Auzi o voce bubuitoare care părea să vină din fiecare ungher al pieței.

– Cine ești și de ce m-ai chemat?

Praful din jurul gleznelor lui Aladdin se învârteji și se ridică în aer, învăluindu-i trupul micuț. Culorile curcubeului i se roteau prin fața ochilor și se simțea ca și cum ar fi fost ridicat în tăria cerului.

– Unde sunt și ce mi se-ntâmplă? strigă Aladdin.

– Ești cu mine, Duhul pe care l-ai chemat, spuse vocea. Sunt aici ca să îți răspund la toate întrebările și să te ajut să obții tot ce îți dorești.

– Nu îmi doresc decât să fiu apreciat pentru ceea ce sunt cu adevărat. Par a fi un sărman cerșetor, totuși eu știu că sunt Prințul. Dacă oamenii ar putea vedea acest lucru, atunci toate bogățiile regatului ar fi ale mele, răspunse Aladdin.

– Chiar vrei ca ceilalți să te recunoască drept prinț? întrebă Duhul.

– Da, și chiar mai mult.

– Atunci dorința ta este poruncă pentru mine. Stai la picioarele mele, copile, în timp ce eu voi țese istorisirea minunată și plină de succes despre a învăța cum să ceri ce vrei în viață. Am adus cu mine mulți prieteni care își vor împărtăși poveștile. Privește în lampă, fiule, și urmărește cum se deapănă istorisirea transformării.

Până când am aflat că pot să cer ce vreau, mi-am trăit viața într-o stare inconștientă de resemnare. Stabilisem în tăcere să nu deranjez sau să nu plictisesc, să nu mă impun în fața nimănuși, să nu irosc niciodată timpul nimănuși și, cu siguranță, să nu fiu o „pacoste”.

La începutul căsătoriei mele, soția mea, Georgia, și cu mine, aveam o căsuță de vacanță pe malul unui lac din apropiere, în vestul statului Massachusetts. Cum clădirea se afla pe panta unui deal, noi parcam pe aleea din vârf și coboram pe niște trepte până la ușa de la bucătărie. Ne aflam la mai mulți kilometri distanță de oraș și, de fiecare dată când mergeam la cumpărături, făceam provizii de alimente și alte lucruri necesare care intrau în zece sau mai multe sacoșe la fiecare drum. Când ajungeam acasă, eu aduceam bagajele în casă, iar Georgia începea să desfacă și să pună cumpărăturile la locurile lor.

În subconștient, nu mi-a plăcut niciodată această situație. Eu urcam și coboram niște trepte care păreau fără sfârșit, în timp ce Georgia avea sarcina ușoară de a scoate lucrurile din sacoșe și de a le depozita.

Cel mai mult îmi displăcea atunci când ploua sau când ningeau. Acest obicei, dar și disconfortul meu, au continuat mulți ani.

Într-o zi, în timp ce participam la un seminar despre îmbunătățirea căsniciei, ni s-a cerut să alcătuim o listă în care să prezentăm toate neplăcerile pe care le aveam. Eu mi-am mărturisit iritarea pe care o simțeam față de faptul că întotdeauna eram „animalul de povară” în relația noastră atunci când era vorba de cumpărături și de lungul șir de trepte. *Răspunsul soției mele mi-a schimbat viața definitiv.* A spus: „Ei, nici nu mi-am închipuit că nu îți convine situația. De ce nu mi-ai spus nimic? Te-aș fi ajutat cu plăcere să cari sacoșele. Nu trebuia decât să mă rogi.”

Nu trebuia decât să o rog? Atât de simplu era? Cum de nu mă gândisem niciodată la asta? Pur și simplu nu îmi trecuse prin cap. Dar de ce? Dintr-odată, am avut parte de un șuvoi de amintiri despre momentele în care mi-aș fi dorit ajutor în viață și îmi fusese teamă să cer.

Am vrut să le cer profesorilor de la școală să o ia mai încet și să repete anumite lucruri, dar m-am temut că ar fi crezut că sunt prost.

Am vrut să îi rog pe colegii mei de la locul de muncă de vară din timpul liceului să mă ajute să ridic un sac greu de mușchi de turbă pe care îl mutam, dar mi-a fost teamă că mă vor considera un pământiu.

Am vrut să îl rog pe un coleg de școală să îmi arate anumite acorduri la chitară, dar m-am temut că nu le-aș fi învățat destul de repede și că el s-ar fi supărat că îi irosesc timpul.

Mă mulțumisem cu mai puțin decât cel mai bun din toate – locuri mediocre la teatru și mese puse în curent la restaurant. Mâncarea rece sau proastă nu a fost niciodată refuzată. M-am mulțumit cu camere de hotel aflate sub standarde și am zburat la clasa economică atunci când aș fi putut primi un loc la clasa business. Am acceptat meseriași nepricepuți și treburi prost făcute. Am purtat haine care nu îmi veneau bine și, uneori, am cumpărat pantofi care mă strângeau. („Nu-i nimic. O să se lărgească.”) Mi-a fost frică să returnez sau să schimb cadourile nedorite și aproape niciodată nu am rugat un vânzător să mă ajute să găsesc ce căutam.

În ziua în care am plecat la facultate, tatăl meu vitreg mi-a dat o bancnotă de douăzeci de dolari și mi-a spus: „Dacă ai vreodată nevoie de o mână de ajutor, uită-te la a ta”. Mesajul din subtext era: „Ești pe cont propriu. Acum trebuie să te descurci singur. Nu mai cere nimic altceva.” Cei optsprezece ani de până atunci fuseseră formați din următoarele vorbe din partea mamei, a tatei și a tatălui meu vitreg:

„Dacă ai vreodată probleme, să nu vii la mine.”

„Ce vrei de la mine? Nu știi!”

„Crezi că banii cresc în pom?”

„Cine crezi că sunt, Rockefeller?”

„Nu mă mai ruga; nu mai vreau să aud despre asta!”

„Nu mai pune atâtea întrebări prostești!”

„Răspunsul e nu, așa că nu mă mai bate la cap!”

„Las-o pe maică-ta în pace. A avut o zi grea.”

„Am spus *nu* – și cu asta, *basta!*”

Am făcut mai puțini bani decât meritam, am râs la glume pe care nu le înțelegeam și nu am ridicat niciodată mâna la școală. Am acceptat prea multe lucruri fără să pun la îndoială autoritatea și mi-am mușcat limba atunci când am vrut să invit pe cineva la o întâlnire. Am început să tânjesc după toate lucrurile pe care le voiam, dar rareori le obțineam. Asta a fost viața mea – una în care m-am mulțumit cu mai puțin decât îmi doream, mai puțin decât meritam, mai puțin decât cel mai bun și mai puțin decât era posibil.

— Jack Canfield

„Jack a spus această poveste, Aladdin, pentru a ilustra cele cinci obstacole importante în a cere ce vrei. Mai întâi, ignoranța l-a ținut prins în capcană. Nu a știut că ar putea cere și că ar fi atât de simplu. În al doilea rând, o credință eronată l-a dus pe un drum greșit. A crezut că dacă soția lui îl iubește, își va da seama automat ce vrea el și îi va oferi. În al treilea rând, frica a deținut controlul, nu Jack. l-a fost teamă să primească un răspuns negativ și a avut parte deși mai multă umilință. În al patrulea rând, mândria i-a stat în cale și a contribuit la acumularea resentimentelor față de oamenii din viața sa. Și, în al cincilea rând, deoarece avea un respect de sine scăzut, nu s-a simțit demn să ceară și să primească ajutorul de care avea nevoie și pe care îl merita.

Aceste cinci obstacole sunt zale într-un lanț care te împiedică să ceri ce îți dorești. Dacă nu rupi acest lanț și legătura pe care o creează, nu poți fi liber să îți îndeplinești visurile.”

Partea

I

FACTORUL ALADDIN

*Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi;
bateți și vi se va deschide.*

*Căci orișicine cere, capătă;
cine caută, găsește;
și celui ce bate, i se va deschide.*

- Matei 7:7-8

CELE CINCI OBSTACOLE CARE TE ÎMPIEDICĂ SĂ CERI:

Principalele motive pentru care nu cerem ce vrem

1. IGNORANȚA

Există o poveste despre un hoț din vechime care a furat o haină minunată. Aceasta era făcută din cele mai alese materiale și avea nasturi din aur și argint. Când s-a întors la tovarășii săi după ce a vândut-o unui negustor din piață, cel mai bun prieten al său l-a întrebat cu cât o vânduse.

- Cu o sută de monede de argint, a răspuns el.*
- Vrei să-mi spui că ai luat doar o sută de monede de argint pe acea haină minunată? l-a întrebat prietenul său.*
- Există un număr mai mare decât o sută? a întrebat hoțul.*

Mulți dintre noi nu știm ce să cerem. Fie nu știm ce este disponibil pentru noi deoarece nu am întâlnit niciodată, fie suntem atât de străini de noi înșine, încât nu mai suntem în stare să ne percepem propriile dorințe și nevoi. Unii dintre noi am devenit atât de

amorțiți, încât, pur și simplu, nu ne conștientizăm dorințele și poftele firești. Nu mai știm ce vrem cu adevărat.

Mulți dintre noi nu știm cum să cerem. Nu am învățat niciodată metoda de a alcătui o cerere eficientă. Nu am văzut aceste abilități de comunicare eficientă exemplificate în casele noastre și nu ne-au fost predate la școală sau la serviciu.

Mulți dintre noi nu știm cui și când să cerem. Nu am învățat cum să identificăm persoanele care ne-ar putea oferi ceea ce cerem, indiferent că este vorba de o îmbrățișare, de un sfat înțelept sau de o comandă pentru ceea ce vindem. Și mulți dintre noi nu am învățat să citim semnalele non-verbale pe care oamenii le trimit pentru a ne spune „sunt alături de tine“ sau „nu acum“.

Frica izvorăște întotdeauna din ignoranță.

— Ralph Waldo Emerson

Nu știm ce este posibil și ce este disponibil

Cei mai mulți dintre noi nu știam că poți cumpăra o casă fără bani gheață înainte să citim cărțile lui Robert Allen. Nu știam că poți cere și obține o rată a dobânzii mai mică pentru cărțile de credit înainte de a-l asculta vorbind pe Charles Givens. Nu știam că poți cere gratis o mașină închiriată mai bună sau un preț mai mic pentru camera de hotel până când nu ne-a spus cineva că am putea.

Dacă părinții nu ne-au învățat, dacă nu am învățat la școală și nu am văzut niciodată exemplul dat de alții, de unde să știm?

Când te-ai obișnuit să primești de mâncare doar o bucățică de pâine, nu îți dai seama că ai putea cere o farfurie întreagă de spaghete. Nu ai văzut niciodată o farfurie cu spaghete. Nici măcar nu știi că există. Prin urmare, a cere așa ceva este complet ireal. Se poate ca, la un moment dat, fie să îți arate cineva o farfurie cu spaghete, fie să citești despre așa ceva sau să auzi despre acest lucru destul de mult, încât să devină realitate, să nu mai fie o fantezie și atunci începi să te gândești „Hei, vreau spaghetti alea“.

— Barbara De Angelis, Ph. D., creatoare a *Making Love Work*; autoare a „Real Moments“.

Nu știm ce vrem și ce ne trebuie cu adevărat

Cei mai mulți dintre noi nu ne cunoaștem dorințele și nevoile reale pentru că am fost ignorați, respinși sau făcuți de rușine pentru că le-am exprimat în copilărie. S-ar putea să fi fost criticați, refuzați și ridiculizați pentru că am cerut, curajos și repetat, ceea ce voiam, așa că a devenit mai sigur și mai puțin dureros să nu o facem. Pur și simplu, ne-am îngropat dorințele.

Exprimarea dorințelor noastre se poate să îi fi făcut pe părinții noștri să se simtă prost, amenințați sau rușinați. S-ar putea să le fi pus la încercare sistemele de credințe, standardele sau valorile. S-ar putea să fi cerut lucruri pe care ei nu le-au primit în copilărie și, subconștient, să se fi supărat pe noi pentru acest lucru.

Cerințele noastre din copilărie s-ar putea să le fi reamintit de durerea reprimată a nevoilor nesatisfăcute din copilăria lor. S-ar putea chiar să se fi supărat doar pentru că eram băiat sau fată. Și s-ar putea să ne fi privat de anumite lucruri ca un mod de a pedepsi pe cineva din trecutul lor pe care l-au proiectat asupra noastră. Sau, pur și simplu, se poate să se fi temut de criticile aduse de rude sau de vecini pentru că își „răsfată” copilul, pentru că sunt prea moi sau indulgenți sau pentru că sunt atât de „ușor de convins”.

Indiferent care ar fi cauza, efectul este că am încetat să mai simțim ce doream, pentru că era prea dureros. A fost mai ușor să intrăm într-o stare de apatie și toropire. În final, „Ce vrei să faci în seara asta” a adus răspunsuri ca „Nu știu” sau „Nu îmi pasă”.

Când suntem întrebați ce vrem, pur și simplu nu știm.

Nu știm cum să cerem

Cei mai mulți dintre noi nu am primit acasă un exemplu sau o educație despre cum se cere clar și direct. Cele mai multe școli nu oferă cursuri despre abilitățile de comunicare din care să învățăm cum să cerem eficient. Ce am văzut iar și iar cei mai mulți dintre noi au fost bătutul la cap, plânsetul, insistența și tânguiala. Am văzut insinuări, indicii și cereri vagi, dar foarte rar comunicarea directă a nevoilor și a dorințelor. Dacă nu am văzut niciodată demonstrate aceste abilități, este foarte greu să le învățăm și să le integrăm în viețile noastre.

Nu a fost din cauza a ce a spus cineva. Doar că tatăl meu nu a cerut nimic niciodată în viața lui. Nu l-am văzut să ceară ceva. Nu am avut exemple în casă, așa că am crescut crezând că un bărbat trebuie să depindă doar de sine.

— Ron Hulnick,
autor al „Financial Freedom in 8 Minutes a Day“

În copilărie, nu am văzut nici o femeie care să ceară ce voia. Mama nu a cerut niciodată ce dorea. Nu am avut nici un model feminin puternic în copilărie. Nu prea întâlneai femei de succes pe atunci.

— Barbara De Angelis, Ph. D., creatoare a Making Love Work;
autoare a „Real Moments“

2. CONVINGERI INEXACTE CARE NE LIMITEAZĂ

Al doilea obstacol care ne împiedică să cerem ce vrem sunt convingerile negative care ne limitează, care ne-au fost insuflate în subconștient și care ne controlează acum în tăcere toate acțiunile.

Tot ceea ce suntem este rezultatul a ceea ce am gândit.

— Dhammapada

Omul este ceea ce crede.

— Anton Cehov

De unde vin aceste convingeri?

Ne naștem cu o bancă de date goală, care trebuie programată. Mulți dintre noi suntem împiedicați să cerem și să obținem ce dorim de convingerile negative și care ne limitează pe care le-am învățat de la părinți, de la profesori, de la preoți, de la colegi și din presă. Putem fi imobilizați și chiar paralizați de această condiționare părintească și culturală.

Suntem învățați că este mai bine să dăm decât să primim; că, dacă mă iubește cu adevărat, nu trebuie să cer și că a avea nevoi este o slăbiciune. Am învățat din eșecuri și din experiențele noastre de viață traumatizante că, dacă nu vrei prea mult, nu vei fi dezamăgit; să nu te aștepți la prea multe de la oameni ca tatăl tău și că dacă tăceai filosof rămâneai.

Suntem programați de părinți

Am fost condiționat de părinți să nu cer. Îmi aduc aminte că bunica obișnuia să îmi dea bani. Când îmi dădea bani, eu trebuia să mă opun într-un fel. Făcea parte din joc. Părinții îmi spuneau „Nu lua bani de la bunicii tăi”, iar bunicii îmi spuneau „Nu, nu, ia-i”. În exterior spuneai „Nu, nu”, iar în interior îi voiai din tot sufletul. Bunicii îți băgau banii în buzunar sau în mână și, în final, ziceai „Oh, bine”. Țista era jocul.

Îmi aduc aminte că, într-o zi, am fost acasă la bunica și, pentru că întotdeauna îmi dăduse, am zis:

– Bunico, îmi dai și mie niște bani?

S-a uitat la mine și mi-a spus:

– Tim, niciodată să nu ceri bani!

Am fost șocat. Eram un copil și mi se părea logic că, dacă ei voiau să îmi dea bani și eu voiam să îi primesc, puteam să îi cer. Dar exista această etică, această morală nerosită, conform căreia copiii trebuia să fie supuși – să fie văzuți și să nu fie auziți. Cred că nu contam prea mult.

— Tim Piering

Mulți dintre noi am crescut în case în care ceea ce voiam era ignorat, nevăzut în seamă, refuzat sau luat în râs. Dorințele noastre nu erau importante. Nu ni se ofereau alegeri, nu eram întrebați ce preferințe aveam și nici nu ni se îndeplineau rugămintele. Eram cetățeni de rangul al doilea care trebuia să mă-nânce ce li se pune în față, să se îmbrace cu ce li se spune și să nu vorbească neîntrebați.

Vezi dacă vreuna dintre aceste fraze îți aduce aminte de copilărie sau, poate și mai tulburător, de felul în care tu îți crești copiii:

- Nu mă mai bate la cap cu scâncetele și cu întrebările tale.
- Nu-ți mai bate mama la cap.
- Las-o pe bunica în pace.
- Nu vreau să mai aud!
- Nu am timp acum.
- Oh, nu, nu iar! Ce mai vrei acum?
- Ești atât de egoist. Nu te gândești decât la tine.
- Nu te gândești decât la nevoile tale.

- Ori faci ca mine, ori pleci din casa mea, domnișoară!
- Cât trăiești în casa mea, respecti regulile mele!
- Dacă nu îți place aici, poți să pleci oricând.
- Dacă nu poți să vorbești frumos, mai bine taci.
- Când o să mă intereseze părerea ta, o să te anunț.
- Grăbește-te; avem multe de făcut azi.
- Nu mă interesează ce vrei tu.
- Taci din gură și fă ce ți se spune.
- Dacă îți ții gura și faci cum ți se spune, totul o să fie bine.
- Fă ce ți-am zis!

Suntem programați la școală

La școală, dacă îi ceri profesorului ajutor, ești numit „lingușitor“ sau „tocilar“. În multe școli de la oraș, dacă arăți că îți păsă și îi ceri profesorului să îți arate ceva, ești acuzat că „faci pe cumișelul“.

Ți se spune să îți faci munca ta și că a obține ajutor de la alții sau a colabora înseamnă a trișa.

Învățăm foarte repede că nu este bine să punem o întrebare prostescă. Profesorul ne va arunca una dintre acele priviri ucigătoare. Ceilalți copii vor râde sau vor părea iritați. Așa că mulți dintre noi se chinuiesc să țină pasul sau renunță definitiv.

Ce ciudat era la școală.

El ședea la un pupitru maron, pătrat, ca toate celelalte pupitre maron pătrate și se gândea că ar fi trebuit să fie roșu.

Și camera lui era o cameră roșie și pătrată. Ca toate celelalte camere. Era mică și strâmtă. Și rigidă.

Nu-i plăcea să țină creionul și creta, cu mâna drept întinsă și cu picioarele frumos așezate pe podea, în timp ce profesoara îl urmărea tot timpul.

Și apoi a trebuit să scrie numere. Și nu însemnau nimic. Erau mai rele decât literele care pot însemna ceva dacă le pui laolaltă...

Și numerele erau strânse și pătrate și el ura toate astea.

Profesoara a venit și a vorbit cu el. I-a spus să poarte cravată ca toți ceilalți băieți. El i-a spus că nu-i place, iar ea i-a zis că nu contează.

După asta, au desenat. Și el a desenat doar cu galben, cum simțea el dimineața. Și era minunat.

Profesoara a venit și s-a uitat la desenul lui. „Ce-i asta?” a spus ea. „De ce nu desenezi ceva în stilul lui Ken? Nu-i minunat?”

Erau numai întrebări.

După asta, mama lui i-a cumpărat o cravată și el a desenat întotdeauna avioane și rachete ca toată lumea.

– Extras din „Despre școală“, un poem care i-a fost înmănat unei profesoare de limba engleză de clasa a douăsprezecea din Regina, Saskatchewan. Deși nu se cunoaște dacă elevul a scris-o el însuși, se știe că s-a sinucis două săptămâni mai târziu.

Suntem programați de principalele mijloace de informare în masă

După ani întregi de privit la televizor, oamenii au învățat că a fi un bărbat adevărat înseamnă să suferi în tăcere, să fii macho, să fii dur și să nu exprimi niciodată vulnerabilitate sau nevoi mai profunde. Bărbații învață să respingă disconfortul emoțional provocat de suferința reală, de nevoile sau dorințele lor folosind o replică acidă sau un refuz. Această imagine a bărbatului dur în care oamenii cred stă în calea capacității de a cere celorlalți ajutor și sprijin.

Suntem condiționați de educația religioasă

Doctrina religioasă, pastorii și predicatorii individuali, programele religioase de la televizor și literatura religioasă ne condiționează credințele despre a cere ce vrem.

Este mai ferice să dai decât să primești.

— Faptele Apostolilor 20:35

Am fost crescută ca o sfântă. Inițial, mama avea de gând să se ducă la mănăstire, în schimb s-a căsătorit și și-a dat primul copil, adică pe mine, Fecioarei Maria și mamei ei. Am fost rezervată și oferită ca un miel de sacrificiu. Întreaga mea viață a însemnat a oferi. Așa că nu am putut niciodată să cer pentru mine, trebuia să ajut sărmanele suflete din Purgatoriu ori pe copiii flămânzi din Vietnam sau pe oricine suferea, nu avea mâncare sau casă în acel moment. Trebuia să îi ajutăm și să nu cerem nimic pentru noi.

Am fost învățată că a cere pentru tine înseamnă a fi egoist. Nu este de ajuns pentru ceilalți. Nu te aștepta la prea mult. Întotdeauna mă asiguram că ceilalți au câte ceva înainte să primesc și eu.

Când eram tânără, speranța mea era că voi muri de mică și voi deveni un copil martir. Atunci, cel puțin, părinții m-ar fi iubit. Am fost învățată că îți primești răsplata în viața următoare; nu în această viață. Aceasta era ce înțelegeam eu din tot ce spunea biserica: nu poți să ceri pentru tine; trebuie să te dedici ajutorării celorlalți.

Aproape că am murit de astm din cauză că nu am cerut ce voiam.

— Marianne R.

Suntem programați de medici

De foarte timpuriu, învățăm că doctorul este Dumnezeu. Trebuie să facem se spune medicul. Acesta nu are timp de întrebările tale prostești. Tu doar respectă regimul care ți-a fost prescris, te rog. Nu pune la îndoială rețeta, diagnosticul sau tratamentul. Așteptăm în birourile lor cu orele fără măcar să ne întrebăm de ce nu învață să își programeze pacienții mai bine. Suportăm serviciile proaste cu clienții și adesea atitudinea lor arogantă. Suntem ignoranți. Ei știu asta. Fă cum ți se spune și nu mai pune întrebări.

De curând, o tânără mamă și-a adus băiețelul de doi ani și jumătate la camera de urgențe pentru că acesta avea o temperatură de 41°C. Angajații de la urgențe au calmat-o pe mamă și i-au spus că mulți copii fac febră și că nu trebuie să se îngrijoreze prea mult. I-au spus că dacă starea copilului nu se îmbunătățește până dimineață, atunci ar fi trebuit să meargă la medic. Femeia s-a dus acasă neliniștită, dar considera că aceștia erau experți în domeniu și că nu trebuia să pună mai multe întrebări despre starea copilului ei.

A rămasă trează aproape toată noaptea alături de băiatul ei și, la ora 6 dimineața, a observat ceva ce semăna cu o vânătăie sub brațul copilului. S-a uitat cu mai multă atenție pe tot corpul și s-a grăbit imediat spre camera de urgențe a altui spital, deoarece băiețelul era vânăt pe cea mai mare parte a trupului.

Spitalul a făcut o examinare amănunțită și a informat-o că scumpul ei copil nu avea să supraviețuiască. Era bolnav de meningită pneumococică, boală care îi afectează de obicei pe cei mici și poate fi tratată dacă este depistată din timp. Nimeni nu poate spune cu siguranță dacă băiețelul ar fi trăit, dar aceasta este o întrebare pe care probabil ea și-o pune tot restul vieții.

— Heather McNamara

CÂTEVA DINTRE CELE MAI OBIȘNUTE CONVINGERI CARE NE LIMITEAZĂ

Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu ar trebui să te rog

Una dintre frazele auzite cel mai des în cadrul cuplurilor este: „Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu ar trebui să te rog“. Ei, nu este adevărat. Este foarte posibil ca cineva să te iubească și, totuși, să nu știe ce vrei. Cele două nu merg mână în mână! Această convingere romantică, potrivit căreia dacă cineva ne iubește, va intui și va anticipa toate nevoile, a creat cantități uriașe de nefericire și dezamăgiri.

Avertisment: În afara cazului în care ești căsătorit cu un medium adevărat, este foarte puțin probabil ca partenerul tău de viață să știe vreodată ce vrei dacă tu nu ai curajul și inteligența să îi ceri clar acel ceva.

Așa cum duhul lămpii nu îi poate îndeplini lui Aladdin o dorință dacă acesta nu îi spune mai întâi ce vrea, partenerul tău de viață sau iubitul ori iubita nu îți pot îndeplini dorințele dacă nu știi care sunt acestea. Dacă vrei mai multă dragoste, atenție, afecțiune sau ajutor la spălatul vaselor, va trebui să le ceri.